

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Asan/12/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200832
Dátum vydania rozhodnutia: 21.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6016200832.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členiek senátu JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci sťažovateľa: S.. D.. W. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. I. XXXX/X, XXX XX Q., proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici, Krajský dopravný inšpektorát, 9. mája č. 1, 974 86 Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. KRPZ-BB-KDI2-14-002/2016 zo dňa 02.06.2016, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 29Sa/6/2016-49 zo dňa 20.03.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým správnym súdom

1. Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom podľa ust. § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BB-KDI2-14-002//2016 zo dňa 02.06.2016, ktorým žalovaný správny orgán, rozhodujúc o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci, rozhodol tak, že rozhodnutie o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Lučenci č. ORPZ-LC-ODI2-547/2015-P zo dňa 21.03.2016 podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov zmenil tak, že „výrok“ v časti uloženia trov konania: „...bankovým prevodom na číslo účtu I...“ vypustil a nahradil textom: „...bankovým prevodom na číslo účtu I...“. Ostatné časti rozhodnutia ostávajú nedotknuté.

2. Prvostupňový správny súd v nadväznosti na žalobné námietky týkajúce sa procesného postupu orgánov verejnej správy poukázal na skutočnosť, že vec bolo možné vybaviť v blokovanom konaní za

podmienok uvedených v § 84 zákona č. 382/1990 Zb., a teda v prípade, ak je priestupok spoľahlivo zistený a obvinený je ochotný zaplatiť pokutu, či už na mieste alebo prevzatím pokutového bloku a následným zaplatením pokuty. Z administratívneho spisu bolo preukázané, že k takémuto postupu nedošlo, a to predovšetkým z dôvodu, že žalobca ako podozrivý z priestupku poprel, že sa priestupku kladeného mu za vinu dopustil. Je však obvyklým postupom policajnej hliadky, že v prípade, ak má zato, že došlo k spáchaniu priestupku, toto zistenie oznámi jeho páchatelovi, oznámi mu výšku sankcie a zistí jeho stanovisko, či je ochotný sankciu v blokovom konaní zaplatiť. Takémuto postupu zasahujúceho policajta nemožno nič vyčítať a nemožno ho považovať za nátlak, aby sa priznal a aby zaplatil pokutu. Z administratívneho spisu podľa prvostupňového súdu nevyplýva žiadna taká skutočnosť, ktorá by podporovala tvrdenie žalobcu o vyvíjanom nátlaku, najmä žiadne takéto vyjadrenie nie je obsahom správy o výsledku objasňovania priestupku.

3. Ďalej prvostupňový súd uviedol, že žalobca namietal, že pri služobnom zákroku nebol poučený o svojich právach. Zo správy o výsledku objasňovania priestupku vyplýva, že jej obsahom bolo aj poučenie vo vzťahu k povinnosti podať nevyhnutné vysvetlenia, možnosti odopretia podania vysvetlenia a poučenie o následkoch nepravdivého alebo neúplného vysvetlenia. Žalobca ako podozrivý z priestupku mal možnosť oboznámiť sa s obsahom správy o výsledku objasňovania priestupku. Zo správy vyplýva, že ju vrátane poučenia odmietol podpísať, čo vyplýva aj z jeho vlastného žalobného tvrdenia. Žalobca tak podľa názoru krajského súdu nemôže dôvodne namietať, že pri služobnom zákroku nebol poučený o svojich právach.

4. V rovine tvrdení je aj žalobná námietka žalobcu o tom, že pôvodne mu mala byť v blokovom konaní uložená sankcia - pokuta vo výške 60,- eur a v dôsledku dôkaznej núdze mu bola uložená sankcia vo výške 20,- eur. Ustanovenie § 22 ods. 2 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb. umožňuje za priestupok kladený za vinu žalobcovi, uložiť pokutu až do výšky 100,- eur. Pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatela, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní (§ 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.). Podľa názoru prvostupňového súdu, ak by aj bolo pravdivým tvrdenie žalobcu o tom, že v blokovom konaní mu bola navrhnutá sankcia vo výške 60,- eur, nemožno túto skutočnosť považovať za takú, ktorá by mala za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Táto sankcia mu v blokovom konaní uložená nebola, a ak žalobca tvrdí, že navrhovaná sankcia bola v správnom konaní znížená, je potrebné poukázať na argumentáciu uvedenú v prvostupňovom rozhodnutí, a teda, na ktoré skutočnosti a kritériá prvostupňový orgán prihliadol pri určovaní druhu a výmery uloženej sankcie.

5. Vo vzťahu k zisteniu priestupku žalobca tiež namietal, že zasahujúci policajti nemohli vidieť, či používa mobilný telefón z dôvodu vzdialenosti motorových vozidiel, pohybu vozidiel a z dôvodu stmavených vozidiel na jeho motorovom vozidle, neboli vykonané neodkladné opatrenia, ktoré mohli skutok bez akýchkoľvek pochybností objasniť, nedošlo k zaisteniu vecí. Ani táto námietka u prvostupňového súdu neobstála. Žalobca v administratívnom ani v preskúmvacom konaní neponúkol žiaden dôkaz svojho tvrdenia o stmavených sklách, ktoré by mohli mať za následok nemožnosť sporovania používania mobilného telefónu.

6. Neobstála ani námietka žalobcu, že jeho účasť na ústnom pojednávaní bola vyhodnotená v jeho neprospech. Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Nie je pritom viazaný návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe, alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti (§ 32 ods. 1, ods. 2 správneho poriadku). Napadnuté rozhodnutie žalovaného a ani rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy nie sú založené na tom, že žalobca sa ústneho pojednávania nezúčastnil. Sú založené na tom, že v konaní mali z listinných dôkazov a svedeckých výpovedí za preukázané, že žalobca sa dopustil priestupku, ktorý mu bol kladený za vinu.

7. Prvostupňový súd v plnom rozsahu súhlasil s tvrdením žalobcu, že orgán verejnej správy je povinný

dokázať mu vinu, a teda že priestupok spáchal a nemožno na ňom požadovať, aby preukazoval svoju nevinu. Medzi vyjadreniami uvedenými v správe o výsledku objasňovania priestupku, úradnom zázname a na ústnom pojednávaní rozpory nevznikli.

8. Vo vzťahu k namietaným výpovediam zasahujúcich policajtov ako svedkov na ústnom pojednávaní konanom dňa 21.03.2016 prvostupňový súd prisvedčil žalobcovi, že výpovede oboch svedkov sú zhodné, možnosť ich prekopírovania na pojednávaní pripustil aj zástupca žalobcu. V tomto smere neobstalo tvrdenie žalovaného, že tento rozpor mohol byť odstránený v prípade, že by sa žalobca, na ústne pojednávanie riadne predvolaný, ústneho pojednávania zúčastnil. Správny súd v tomto smere ale poukázal na skutočnosť, že svedkovia vykonávali hliadkovú činnosť spoločne a z toho vyplýva, že aj porušenie predpisov zo strany žalobcu mohli, resp. museli z hliadkového vozidla vnímať rovnako.

9. Žalobca napokon namietal porušenie zásady prezumpcie nevinu a v tej súvislosti porušenie zásady „in dubio pro reo“. Realizácia zásady prezumpcie nevinu znamená, že orgán verejnej správy je povinný dokazovať vinu obvineného z priestupku, a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku. Z obsahu napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že orgány verejnej správy pochybnosti o zodpovednosti za priestupok nemali, rozhodnutie založili na vykonanom dokazovaní, ktoré preukázalo, že sa stal skutok, ktorý je priestupkom a tento skutok spáchal žalobca ako osoba podozrivá zo spáchania priestupku. Správny súd konajúc o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného dospel rovnako k záveru, že v administratívnom konaní nevznikol dôvod na aplikáciu zásady „in dubio pro reo“, nakoľko oproti dôkazom svedčiacim o vine žalobcu stálo len tvrdenie žalovaného o tom, že priestupok nespáchal. Toto tvrdenie žalovaného samo o sebe nebolo spôsobilé vnieť pochybnosti do skutočného stavu zisteného vykonaným dokazovaním orgánmi verejnej správy.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a konania, ktoré mu predchádzalo, z dôvodov uvedených v žalobe, dospel k záveru, že z týchto dôvodov je rozhodnutie žalovaného v súlade so zákonom, a preto s poukazom na § 190 SSP žalobu zamietol. Správny súd nezistil ani iné skutočnosti, v žalobe neuvedené, ktorých následkom by bola nezákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia.

II.

Kasačná sťažnosť

11. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici podal kasačnú sťažnosť žalobca - sťažovateľ (ďalej len „sťažovateľ“). Kasačná sťažnosť bola prvostupňovému súdu doručená dňa 21.06.2017.

12. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že podľa jeho názoru došlo k porušeniu zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore, nakoľko základnou povinnosťou policajta je v zmysle § 8 ods. 2 citovaného zákona pri vykonávaní služobnej činnosti spojenej so zásahom do práv a slobôd osoby, túto osobu hneď, ako je to možné, poučiť o jej právach, ktorú sú ustanovené v tomto zákone alebo v inom všeobecne záväznom právom predpise. Sťažovateľ podotkol, že táto zákonná povinnosť policajta nie je viazaná len na situáciu, v ktorej policajt vypisuje správu o výsledku objasňovania priestupku, ale je to povinnosť policajta, ktorú musí splniť okamžite ako zasiahne do práv a slobôd osoby, t. j. okamihom zastavenia motorového vozidla pri podozrení z dopravného priestupku. Nad rámec uvedeného poukázal aj na to, že uvedená správa o výsledku objasňovania priestupku obsahuje len predtlačené poučenie, nie je opatrená informáciou od policajtov o tom, že si splnili zákonnú poučovaciu povinnosť.

13. Krajský súd podľa sťažovateľa nesprávne právne posúdil zásadu prezumpcie nevinu ako aj zásadu „in dubio pro reo“, pričom konštatoval, že nevznikol dôvod na aplikáciu zásady „in dubio pro reo“, nakoľko proti dôkazom o jeho vine neboli žiadne pochybnosti. Toto konštatovanie krajský súd založil na úradnom zázname, ktorý nie je dôkazným prostriedkom a na zmanipulovanej prekopírovanej výpovedi službukonajúcich policajtov. Sťažovateľ mal za to, že práve táto pochybná dôkazná situácia, ktorá

vznikla v správnom konaní, napĺňala všetky zákonné požiadavky na aplikáciu zásady „in dubio pro reo“. Neaplikovaním tejto zásady bol popretý princíp prezumpcie neviny a bola vina vyslovená len na základe pochybných dôkazov.

14. Sťažovateľ zastával názor, že krajský súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, čo do rozsahu zákonnosti prekopírovaných výpovedí a ani žiadnym spôsobom túto zákonnosť takto vzniknutých dôkazov neskúmal. Z tohto dôvodu je rozhodnutie krajského súdu podľa názoru sťažovateľa nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

15. Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd podľa § 462 ods. 2 Správneho súdneho poriadku zmenil rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 29Sa/6/2016-49 zo dňa 20.03.2017 tak, že zruší rozhodnutie Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici, Krajského dopravného inšpektorátu ako správneho orgánu č. k. KRPZ-BB-KDI2-14-002-2016 zo dňa 02.06.2016 a vec mu vráti na ďalšie konanie.

16. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa nevyjadril.

III.

Konanie na kasačnom súde

17. Senát Najvyššieho súdu SR konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 492 ods. 1 SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

18. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR.

19. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 29Sa/6/2016-49 zo dňa 20.03.2017, ktorým tento zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BB-KDI2-14-002//2016 zo dňa 02.06.2016, ktorým žalovaný správny orgán, rozhodujúc o odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci, rozhodol tak, že rozhodnutie o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Lučenci č. ORPZ-LC-ODI2-547/2015-P zo dňa 21.03.2016 podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov zmenil tak, že „výrok“ v časti uloženia trov konania: „...bankovým prevodom na číslo účtu I...“ vypustil a nahradil textom: „...bankovým prevodom na číslo účtu I...“. Ostatné časti rozhodnutia ostávajú nezmenené.

20. Prvostupňovým rozhodnutím o priestupku č. ORPZ-LC-ODI2-547/2015-P zo dňa 21.03.2016 Okresné riaditeľstvo PZ, Okresný dopravný inšpektorát Lučenec rozhodlo tak, že obvinený z priestupku S. D. W. J. (sťažovateľ), nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q., J. I. XXXX/X, dňa 20.10.2015 v čase o 13.40 hod. ako účastník cestnej premávky porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. m) zákona č. 8/2009 Z. z., pretože vodič nesmie počas vedenia vozidla používať telefónny prístroj okrem telefonovania s použitím systému „voľné ruky“ alebo vykonávať inú obdobnú činnosť, ktorá nesúvisí s vedením vozidla. Menovaný vodič viedol ako vodič osobné motorové vozidlo Škoda Rapid, evidenčné číslo Q. v Banskej Bystrici na ulici T. Andrašovana, kde bol dňa 20.10.2015 v čase o 13.40 hod. zastavený a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Banská Bystrica-západ, Okresného riaditeľstva PZ Banská Bystrica a bolo zistené, že menovaný vodič používal telefónny prístroj počas vedenia motorového vozidla. S. si nebol vedomý priestupku a z toho dôvodu s ním bola spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku do ktorej sa odmietol vyjadriť a tak isto aj podpísať.

21. Týmto svojim konaním S. porušil ust. § 4 ods. 2 písm. m) zákona č. 8/2009 Z. z. a tým bol uznaný vinným z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a bola mu uložená pokuta 20,- eur podľa § 22 ods. 2 písm. g) zákona č. 372/1990

Zb.

22. Zároveň podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. s poukazom na § 1 vyhlášky Ministerstva vnútra SR č. 411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupkoch v znení vyhlášky MV SR č. 531/2008 Z. z., bol obvinený povinný uhradiť trovy konania vo výške 16,- eur.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

23. Podľa § 2 zákona č. 372/1990 Zb.

(1) Priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

(2) Priestupkom nie je konanie, ktorým niekto odvracia

a) primeraným spôsobom priamo hroziaci útok na záujem chránený zákonom alebo

b) nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému zákonom, ak týmto konaním nebol spôsobený zrejme rovnako závažný následok ako ten, ktorý hrozil, a toto nebezpečenstvo nebolo možné v danej situácii odstrániť inak.

24. Podľa § 4 ods. 2 písm. m) zákona č. 8/2009 Z. z. vodič nesmie počas vedenia vozidla používať telefónny prístroj okrem telefonovania s použitím systému „voľné ruky“ alebo vykonávať inú obdobnú činnosť, ktorá nesúvisí s vedením vozidla; to neplatí pre vodiča vozidla ozbrojených síl Slovenskej republiky, ozbrojených bezpečnostných zdrojov, ozbrojených zborov, Vojenskej polície, obecnej polície, Hasičského a záchranného zboru, ostatných hasičských jednotiek, Horskej záchranej služby, záchranej zdravotnej služby, banskej záchranej služby, Vojenského spravodajstva a slovenskej informačnej služby pri plnení svojich úloh.

25. Podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až k), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

26. Podľa § 22 ods. 2 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. l) možno uložiť pokutu do 100,- eur.

27. Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

28. Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či

a) sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,

b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku,

c) sa uloží sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchatel'a priestupku postačí samotné prejednanie priestupku,

d) uloží ochranné opatrenie,

e) uloží páchatel'ovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.

29. Podľa § 60 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o úkonoch uvedených v odseku 1 napíše orgán oprávnený objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) záznam alebo ich výsledok zapíše do správy o výsledku objasňovania priestupku.

30. Podľa § 60 ods. 3 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. orgán oprávnený objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) predloží správu o výsledku objasňovania priestupku po zistení páchatel'a priestupku príslušnému správne mu orgánu, ak tu nie sú dôvody na postup podľa písmen a) a c).

31. Podľa § 60 ods. 4, ods. 5 zákona č. 372/1990 Zb.

(4) Správa o výsledku objasňovania priestupku podľa odseku 3 písm. d) obsahuje

a) označenie orgánu, ktorý vykonával objasňovanie,

b) stručné a výstižné popísanie skutkového stavu s uvedením, o aký priestupok ide,

c) osobné údaje podozrivého z priestupku, poškodeného a prípadných svedkov spolu so stručným obsahom ich výpovede.

(5) K správe o výsledku objasňovania priestupku podľa odseku 4 sa pripoja všetky dôkazy, ktoré sa získali počas objasňovania priestupku.

32. Kasačný súd preskúmal rozsudok prvostupňového správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce a najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

33. Najvyšší súd SR dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti prvej hlavy SSP je posúdiť, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj procesnoprávnymi predpismi.

34. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

35. Z obsahu pripojených spisov kasačný súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorými bol sťažovateľ uznaný vinným z priestupku podľa ust. § 22 ods. 1 písm. l) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov na vyššie uvedenom skutkovom základe.

36. Najvyšší súd SR z obsahu pripojeného administratívneho a súdneho spisu dospel k záveru, že v danom prípade skutkový stav bol zistený nepochybne, presne a úplne a jeho právne posúdenie je v súlade so zákonom. Rozhodnutie žalovaného a jemu predchádzajúce rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci, Okresný dopravný inšpektorát Lučenec nepochybne vychádza z úplne zisteného skutkového stavu preukazovaného v podstatnej časti zhodnými výpoveďami dvoch príslušníkov PZ.

37. Podľa ust. § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby, i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného služobnou činnosťou. Pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dodržiavať etický kódex policajta, ktorý vydá minister.

38. Okresné riaditeľstvo PZ Lučenec, Okresný dopravný inšpektorát na základe vykonaného dokazovania po prejednaní priestupku a po vypočutí členov policajnej hliadky ppráp. F. C. a člena hliadky ppráp. O. J. zistil, že sťažovateľ používal počas vedenia motorového vozidla telefónny prístroj a nepoužíval systém „voľné ruky“.

39. Ďalším dôkazom, ktorý mal správny orgán k dispozícii bola „správa o výsledku objasňovania priestupku“ č. p. ORPZ-BB-OPP3-648/2015-P zo dňa 20.10.2015, z ktorej vyplýva, že dňa 20.10.2015 sťažovateľ viedol osobné motorové vozidlo Škoda Rapid, EČV: Q. v Banskej Bystrici po ulici T. Andrašovana a smerom od Europa SC a počas vedenia motorového vozidla používal telefónny prístroj.

40. Ďalším dôkazom, z ktorého vychádzal prvostupňový správny orgán, bol „úradný záznam“ č. p.

ORPZ-BB-OPP3-648/2015-P zo dňa 20.10.2015.

41. Správny orgán mal za preukázané, že žalobca porušil ust. § 4 ods. 2 písm. m) zákona č. 8/2009 Z. z., a preto ho uznal vinným z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

42. Z obsahu administratívneho spisu mal kasačný súd ďalej za preukázané, že ústneho pojednávania priestupku dňa 21.03.2016 sa sťažovateľ nezúčastnil.

43. Príslušníci PZ ppráp. O. J. a ppráp. F. C. na ústnom pojednávaní o priestupku vypovedali, že dňa 20.10.2016 v čase cca o 13.40 hod. sťažovateľ ako vodič motorového vozidla počas jazdy používal telefónny prístroj a telefonoval, a to od momentu spozorovania jeho vozidla až po zastavenie na ulici T. Andrašovana.

44. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že má za to, že v jeho prípade došlo k porušeniu zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, konkrétne ust. § 8 ods. 2 citovaného zákona. Namietal svedecké výpovede policajtov, ako aj tú skutočnosť, že bola nesprávne posúdená zásada prezumpcie neviny, ako aj zásada „in dubio pro reo“. Taktiež sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu.

45. Podľa ust. § 2 ods. 1, ods. 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

46. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici potom ako sa oboznámil s obsahom administratívneho, ako aj súdneho spisu a dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

47. V danom prípade žalovaný správny orgán a prvostupňový súd, ako aj kasačný súd vychádzali hlavne z opisu okolností danej situácie tak, ako vyplynula zo svedeckých výpovedí uvedených príslušníkov PZ.

48. Pokiaľ ide o spochybnenie ich výpovedí zo strany sťažovateľa, kasačný súd uvádza, že nemá pochybnosť o tom, že títo vypovedali o udalosti tak, ako to zaznamenali svojimi vnemami a ich výpovede sú zhodné v tom, že obaja videli sťažovateľa používať telefónny prístroj počas jazdy motorovým vozidlom.

49. Z výpovedí príslušníkov PZ je podľa kasačného súdu dostatočne zrejmé, že príslušníci PZ v zhode s nimi zisteným skutkovým stavom konali v súlade so zákonom. Nie je pritom na mieste námietka žalobcu ohľadom porušenia ust. § 8 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z.

50. Kasačný súd sa nestotožnil s námietkou sťažovateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia zásady prezumpcie neviny.

51. Iba v prípade pochybností je nevyhnutné zadávať ďalšie dôkazy na preukazovanie skutkového stavu; v danom prípade však kasačný súd o zistenom skutkovom stave zo strany žalovaného správneho orgánu nemal žiadne pochybnosti.

52. Výpoveď príslušníka polície je dôkaz ako ktorýkoľvek iný, nemá ani väčšiu ani menšiu procesnú váhu než ktorýkoľvek iný dôkaz. Ak je vykonaný riadnym procesným spôsobom - v súlade so zákonom a jeho obsah nie je v rozpore s inými tvrdeniami preukazujúcimi ako ku skutku došlo, nie je možné ho spochybňovať.

53. Až v prípade, ak je inými dôkazmi preukázané neobjektívne a prípadne zaujaté tvrdenie príslušníkov polície o nimi zdokumentovanom skutku, bolo by potrebné v súlade so zákonom o priestupkoch a správnom poriadkom zadovážiť a vykonať ďalšie dôkazy.

54. V prejednávanej veci správne orgány správne vyhodnotili dôkazy, keď na základe výpovedí svedkov (príslušníkov PZ) skonštatovali, že sťažovateľ počas jazdy používal telefónny prístroj. Kasačný súd nezistil pochybenie v preskúvanom rozhodnutí a považoval zistenie skutkového stavu v priestupkovom konaní, ako aj uloženú sankciu za priestupok vo výške 20,- eur za primeranú.

55. Podľa ust. § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

56. Na základe vyššie uvedených skutočností kasačný súd má za to, že rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, žalovaný pri hodnotení dôkazov postupoval v medziach zákona a logického uvažovania. Za týchto okolností kasačný súd kasačnú sťažnosť s poukazom na vyššie citované ust. § 461 SSP zamietol, keďže po jej preskúmaní konštatoval, že nie je dôvodná.

57. O náhrade trov kasačného konania Najvyšší súd SR rozhodol podľa ust. § 170 písm. a) SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keďže sťažovateľ v kasačnom konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov kasačného konania neprináleží zo zákona.

58. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v senáte zloženom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.